

Semmi sem biztos,
csak a háború fenyegetése...

a
GALÁDSÁG
ÉRINTÉSE

Hades és Persephone 3.

finep
selection

SCARLETT ST. CLAIR

SCARLETT ST. CLAIR

a

**GALÁDSÁG
ÉRINTÉSE**

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

A legjobb apának széles e világon.

Mielőtt meghaltál, lehetőségem volt még elmesélni neked, milyen fantasztikus dolgok történnek velem. FaceTime-on beszélünk, te elmosolyodtál, és azt mondtad, „Büszke vagyok rád”. Nem sokkal később pozitív lett a COVID-teszted. Mindig hálás leszek az utolsó hívásodért. Emlékszem, hogy nem érezted jól magad, én pedig nem akartam, hogy túlságosan kifáradj. De azt akartam, hogy tudd, szeretlek – és tulajdonképpen ebben ki is merült a beszélgetésünk. Hiányzol és szeretlek. Örökkön örökké.

Másnap reggel összeomlott a szervezeted, és lélegeztetőgépre kerültél.

Amikor megláttalak a kórházban, tudtam, hogy itt a búcsú ideje. Szenvedtél, és mégis, amikor megfogtad a kezemet, kinyitottad gyönyörű szemedet, és elmosolyodtál. Legközelebb már csak akkor láttalak, amikor elmentem a hamvaidért.

Mindent megadnék azért, hogy újra átöleljelek. Hogy halljam a hangodat és a nevetésedet. Hogy megint kapjak tőled egy vicces üzenetet, hogy megsimogathassam kopasz fejedet és ráboruljak a válladra. De tudom, hogy még mindig itt vagy velem, és büszke vagy rám. Neked köszönhetem kitartásomat. Neked, aki mindig hitt abban, amiről mindenki más azt gondolta, hogy lehetetlen.

NYUGODJ BÉKÉBEN

Freddie Lee Nixon

1948. december 23. – 2020. november 27.

Figyelmeztetés a tartalommal kapcsolatban

A könyv öngyilkosságra utaló és szexuális erőszakot tartalmazó jeleneteket is tartalmaz.

Ha te vagy egy ismerősöd ártani akar magának, hívd fel a **Magyar Lelki Elsősegély Telefonszolgálatot** a **116-123** telefonszámon.

Túlélő vagy?

Segítségre és támogatásra van szükséged?

Országos Kríziskezelő és Információs Telefonszolgálat
+36 80 20 55 20

NANE

– Nők a Nőkért Együtt az Erőszak Ellen Egyesület
+36 80 50 51 01

Kérlek, ne szenvedj némán!

Az emberek törődnek veled.

A barátod és a családod törődik veled.

Én is törődöm veled.

Első rész

*„Új alakokká vált testekről indít a lelkem
szólani; isteneink! (hisz ez is mind általatok
lett), adjatok ihletet, és a világ eredő idejétől
végig, az én koromig legyetek vezetői dalomnak.”*

– Ovidius: Átváltozások
(Devecseri Gábor fordítása)

1. fejezet

A kínzás érintése

Durva kezek feszítették szét Persephone lábait, felcsúsztak a combján. Majd jött a száj – enyhe nyomás siklott végig a bőrén. Az álom és ébrenlét között sodródott, háta ívbe hajlott az érintések alatt, béklyói csuklójának és bokájának húsába vágtak. Zavarodottan rántott rajtuk egyet, hogy kiszabadítsa a kezét és a lábát, de a bilincsek nem engedtek. Volt valami ebben a helyzetben, abban, hogy nem tudott mozogni, hogy ellenállt, hogy harcolt, amitől zakatolni kezdett a szíve, és vér toltult a torkába meg a fejébe.

– Annyira gyönyörű! – A szavak suttogásként simították végig a bőrére. Persephone teste megmerevedett.

Ez a hang.

Ismerte ezt a hangot.

Egyszer a barátjának hitte a tulajdonosát, de mára ellenség lett.

– Pirithous.

A fogai között sziszegte a nevet, félelem és undor itatta át. Ő az a fél-isten, aki az Acropolisban követte majd elrabolta.

– Csitt – suttogta a férfi. Nedves és hideg nyelve végigcsúszott Persephone bőrén.

Sikoly tört fel a torkából. Összezárta a combjait, és igyekezett megszűbb kerülni a bőrét ostromló idegen érintéstől.

– Mondd csak, mit csinál veled, amit élvezel? – suttogta a férfi. Ragadós lehelete beterítette a fülét, keze pedig egyre közelebb kúszott a lába közéhez. – Én még jobban tudom csinálni.

Persephone szeme kipattant, és zihálva felült. Sajgott a mellkasa, és olyan szaggatottan vette a levegőt, mintha egy lidérc kergette volna keresztül az Alvilágon. Beletelt egy pillanatba, mire a szeme hozzászokott a sötétséghez, és rájött, hogy Hades hálósobájában volt, selyem ágynemű tapadt nedves bőrére, kandalló duruzsolt előtte, és mellette ott feküdt maga a Holtak istene, kinek sötét és felvillanyozó energiája feltöltötte, elnehezítette, és szinte kézzelfoghatóvá tette a levegőt.

– Jól érzed magad? – kérdezte Hades.

Hangja tisztán, csendesesen szólt – megnyugtató elixír volt, amiből Persephone nagyot kortyolt. Ránézett az istenre. Hades az oldalán feküdt, meztelen bőre szinte izzott a kandalló tűzének fényében. Szeme feketén csillogott, sötét haja pedig úgy terült szét az ágyneműn, mint a tenger hullámai egy csillagatlan éjszakán.

Néhány órával ezelőtt Persephone még ebbe a hajba markolt, ujjai köré csavarta, miközben hosszan, lassan, visszafojtott lélegzettel meglovagolta az istent.

Nyelt egyet; a nyelvét duzzadtnak érezte.

Nem először tört rá ez a rémálom, és nem is először ébredt arra, hogy Hades őt nézi.

– Nem aludtál – mondta Persephone.

– Nem – felelte az isten. Felült, és végigsimította Persephone arcát. Érintésétől kellemes borzongás futott végig a gerincén, mintha a lelkét cirógatta volna. – Meséld el!

Hangja varázslatként hatott rá, olyan bűbájként, mely képes volt előcsalni a szavakat összeszorult torkából.

– Megint Pirithousról álmodtam.

Hades keze lehullott az arcáról, Persephone pedig rögtön felismerte az arckifejezését. A durvaságot a szemében. Büntudata támadt, amiért

Hades egy olyan részét hozta felszínre, amit a férfi oly nagyon igyekezett kordában tartani.

Pirithous éppen annyira kísértette Hadest, mint őt.

– Még álmodban is bánt – morogta az isten. – Cserben hagytalak aznap.

– Honnan tudhattad volna, hogy el fog rabolni?

– Tudnom kellett volna.

Ez persze lehetetlen lett volna, bár Hades azt mondta, hogy pont ezért jelölte ki Zofie-t a védelmezőjének, de az aigisz éppen az Acropolis előtt járőrözött az elrablás idején. Abból sem vett észre semmit, amikor Pirit-hous elvitte Persephonét, mert a férfi egy alagúton keresztül hurcolta el.

Persephonét kirázta a hideg, amikor eszébe jutott, hogy gondolkodás nélkül elfogadta Pirithous segítségét, amikor ki akart jutni az Acropolis-ból. A férfi pedig közben végig az elrablását tervezgette.

Sosem lesz képes többé vakon megbízni senkiben.

– Te sem láthatsz mindent, Hades – próbálta enyhíteni az isten fájdalmát.

Miután kiszabadította Pirithous otthonából, Hades sötét hangulatba süllyedt, és meg akarta büntetni Zofie-t, amiért nem teljesítette aigiszi kötelességét. Persephone azonban nem engedte ezt neki.

De annak ellenére, hogy Persephone is kiállt mellette, az amazon szembeszállt vele.

„Ezt a szégyent nekem kell viselnem.”

Az aigisz szavai feldühítették Persephonét.

„Nincs ebben semmi szégyen. A munkádat végezted. Úgy tűnik, azt gondolod, hogy vita tárgya lehet az aigisz posztod mellett. Hát nem az!”

Zofie elkerekedett szemmel nézett rá és Hadesra, és látszott rajta a bizonytalanság. Aztán mélyen meghajolt.

„Ahogy kívánod, úrnöm.”

Utána Persephone Hadeshez fordult.

„Elvárom, hogy a jövőben tájékoztass, mielőtt megpróbálsz elküldeni valakit a személyzetemből.”

Hades összevonta a szemöldökét, megrándult a szája, és rögtön visszavágott.

„Öt én vettem fel.”

„Örülök, hogy szóba hoztad a témát. Ha legközelebb úgy döntesz, hogy személyzetre van szükségem, akkor szeretnék én is a döntés részese lenni.”

„Természetesen, drágám. Hogyan tudnálak kiengesztelni?”

Az este hátralévő részét ágyban töltötték, de Persephone szeretkezés közben is érezte, hogy Hades szenved. Éppen úgy, ahogyan most.

– Igazad van – felelte Hades. – Akkor talán Heliost kellene megbüntetnem.

Persephone savanyúan nézett rá. Hades korábban is tett már megjegyzéseket a Napistenre. Nyilvánvaló volt, hogy egyikük sem a másik szíve csücske.

– Ettől jobban éreznéd magad?

– Nem. De jó multság lenne – felelte Hades. Hangszíne nem tükrözte a szavait, sokkal inkább hangzott baljósnak, mintsem izgatottnak.

Persephone pontosan tudta, hogy Hades hajlamos az erőszakra, és a büntetésről való korábbi megjegyzéséről eszébe jutott az isten ígérete, amit akkor csikart ki belőle, miután megmentette őt – *ott akarok lenni, amikor megkínzod Pirithoust.*

Tudta, hogy Hades aznap éjjel Tartarusra ment, hogy megkínozza a félistent, és tudta, hogy azóta is odajár – de egyszer sem kérte meg, hogy elkísérhesse.

Most azonban azon tűnődött, hogy Pirithous miért kísérti az álmaiban. Talán, ha látná őt Tartaruson – véresen, megtörve, megkínozva –, akkor az véget vetne a rémálmodoknak.

Újra Hadesra nézett.

– Látni kívánom.

Hades arckifejezése nem változott meg, de Persephone érezte az érzelmeit – harag, büntudat és aggodalom. De nem azért aggódott, hogy Persephone a támadója szemébe akar nézni. Hanem azért, hogy egyáltalán Tartarusra akar menni. Persephone tudta, hogy Hades egy része fél megmutatni ezt az oldalát. Fél, hogy mit fog szólni. De mégsem tudta megtagadni a kérését.

– Ahogy kívánod, kedvesem.

Persephone és Hades egy ablaktalan, olyan vakítóan fehér helyiségben jelentek meg, hogy belesajdult a szeme. Amikor hozzászokott a világosság-hoz, a szoba közepén megkötözve ülő Pirithousra szegezte a tekintetét. Hetek óta nem látta a félistent. Úgy tűnt, mintha aludna, álla a mellkasán nyugodott, szeme lehunyva. Egykoron úgy gondolta, hogy jóképű, de éles arccsontja beesett, arca hamuszürkévé vált.

És az a szag...

Nem rothadás bűze volt, de valami olyan maró és savas szag terjengett, hogy csípte Persephone orrát.

Felfordult a gyomra a félisten látványától.

– Halott? – kérdezte suttogva, mert nem mert hangosabban szólni, nehogy Pirithous magához térjen. Még nem állt készen arra, hogy a szemébe nézzen. Tudta, hogy a kérdés furcsa, hiszen Tartaruson, az Alvilágban voltak, de Persephone ismerte Hades kedvenc kínzási módszereit, és tudta, hogy képes csak azért visszaadni valakinek az életét, hogy aztán borzalmas módokon újra és újra elvegye azt.

– Akkor vesz levegőt, ha engedélyt adok neki rá.

Persephone erre nem válaszolt azonnal. Odalépett a lélekhez, és mindössze pár lépésnyire tőle megállt. Ilyen közelről úgy nézett ki, mint egy viaszfigura, ami meglágyult a lámpák fénye alatt. Pirithous görnyedten és mereven ült. De a teste szilárd volt, és túlságosan is valóságos.

Mielőtt lejött az Alvilágba, Persephone úgy hitte, hogy a lelkek árnyak – önmaguk árnyékai –, de azóta megtudta, hogy van testük, mely éppen olyan kézzelfogható, mint amikor meghaltak. Bár ez nem mindig volt így. Egykoron a lelkek összezsúfolódva tengődtek szürke létezésükben.

Hades sosem mondta el neki, hogy miért gondolta meg magát – hogy miért döntött úgy, hogy az Alvilágot és a lelkeket is megtölti színekkel, és megadja nekik az élet illúzióját. Gyakran mondogatta, hogy akárcsak a Felvilág, az Alvilág is folyamatosan fejlődik, de Persephone jól ismerte Hades-t. Igenis van lelkiismerete, és bánja uralkodásának első szakaszát, mint az Alvilág királya. Kedvességéből változtatott a dolgokon. Vezeklésként.

Ennek ellenére sosem fog megbocsátani magának a múltjáért, ez pedig fájdalommal töltötte el Persephone szívét.

– Segít? – kérdezte Hades, de nem volt benne biztos, hogy tudni akarja a választ. – A kínzás.

Az istenre nézett, aki még mindig ott állt, ahol megjelentek. Haja kibontva, szarvai ragyogtak, egyszere sugárzott belőle sötétség, szépség és erőszak. Persephone el sem tudta képzelni, mit érezhet, hogy ő is itt van, de jól emlékezett még az arckifejezésére, amikor rátalált Pirithous bűvőhelyén. Sosem látta még úgy testet ölteni a haragját, mint akkor. Sosem látta még annyira rémültnek és összetörtnek.

– Nem tudom megmondani.

– Akkor miért csinálod? – Persephone körbesétálta Pirithoust, majd megállt mögötte, és Hadesra nézett.

– Irányítás – felelte az isten.

Persephone nem mindig értette, hogy Hades miért vágyik ennyire az irányításra, de az elmúlt hónapokban, mióta megismerte, kezdett ő is vágyni rá. Tudta, milyen rabnak lenni, erőtlennek, tudta, milyen két szörnyű döntés között őrlődni – és végül rosszul dönten.

– Én is irányítani akarok – suttozta.

Hades egy pillanatig csak bámult rá, majd felé nyújtotta a kezét.

– Akkor segítek.

Hangja végigdübörgött közöttük, és megmelengette Persephone bensőjét. Az istenhez lépett, aki a mellkasához húzta őt.

Hirtelen Pirithous mély levegőt vett. Persephone szíve hevesen kezdett verni, ahogy a vergődő félistent nézte. Aztán Pirithous lassan megnyugodott, kinyitotta a szemét, és álmosan, zavarodottan pislogott.

Persephonéba újra belehasított a félelem, hogy a támadója szemébe kell néznie, és remegni kezdett. Hades megnyugtatóan szorította meg a derekát, mintha csak emlékeztetni akarta volna arra, hogy biztonságban van. Aztán lehajtotta a fejét, és az ajkával végigsimította a fülét.

– Emlékszel arra, amikor megtanítottalak uralni a mágiádat.

Arra utalt, amikor a ligetben időztek. Miután Apollo Hades szíveségével és Persephone ígéretével a tarsolyában távozott, hogy nem fog

többé írni róla. Persephone megnyugvásra lelt a fák és virágok között, de aztán letaglózta a csalódottság, amikor képtelen volt étellel megtölteni egy puszta földdarabot. Hades úgy jelent meg akkor, mint az árnyak, melyeket ural. Segített neki megszabolázni a mágiáját, és meggyógyítani a földet. Közben pedig elcsábította. Persephone teste minden érintésétől lángra lobbant.

Még most is libabőrös lett a gondolattól.

– Igen – sziszegte a fogai között.

– Hunyd le a szemed! – utasította Hades. Ajkával már a nyakát simogatta.

– Persephone? – szólalt meg rekedten Pirithous.

Persephone még jobban összeszorította a szemét, és a félisten hangja helyett Hades érintésére összpontosított.

– Mit érzel? – Az isten keze elindult lefelé a vállán, ujjai a karján táncoltak, majd körbeölelték csuklóját, és birtoklóan megszorították.

Nem volt könnyű megválaszolni ezt a kérdést, mert sok minden kavargott benne. Hades irányába szenvedély és kéj. Pirithous irányába düh és félelem, gyász és az elárultság érzése. Érzelmeinek örvénye húzni kezdte a sötét semmi felé.

A félisten újra kimondta a nevét:

– Persephone, kérlek. Saj-sajnálom.

A szavai dárdaaként döftek a mellkasába, és amikor megszólalt, kinyitotta a szemét.

– Erőszak.

– Koncentrálj rá! – utasította Hades. Tenyerét Persephone hasához nyomta, míg a másik kezének ujjait az ujjai közé fűzte.

Pirithous még mindig görnyedten, megkötözve ült fémszékében. Szeme, amitől eddig Persephone annyira félt, könnyekben úszott és rettegéssel tele nézett vissza rá.

Persephone rájött, hogy helyet cseréltek, és volt egy pillanat, amikor elbizonytalanodott. Megkérdőjelezte, hogy képes lenne-e bántani. Aztán megszólalt Hades:

– Tápláld!

Összekulcsolt ujjai között energia gyűlt össze a tenyerében, mely szinte perzselte a bőrét.

– Hol kívánsz fájdalmat okozni neki? – kérdezte Hades.

– Ez nem te vagy – nyöszörögte Pirithous. – Ismerlek. Figyeltelek!

Robaj rázta meg Persephone fülét, szeme pedig égett a feltörő erőtől, hőjét alig tudta elviselni.

Pirithous furcsa ajándékokat hagyott neki. Követte. Képeket készített róla olyan helyeken, ahol biztonságban kellett volna éreznie magát. Elvette a biztonságérzetét. Még álmában is.

– A farkát akarta fegyverként használni – felelte Persephone. – Azt akarom, hogy égjen.

– Ne! Kérlek, Persephone. Kérlek!

– Akkor perzselj fel!

Elektromos erő gyűlt össze a tenyerében, ujjai kicsúsztak Hades ujjai közül. Aztán elképzelte, hogy az összegyűlt mágia végtelen, lávaforráságú folyamban tör ki Pirithous felé.

– Ez nem...

Pirithous nem tudta befejezni a mondanóját, mert a mágia ekkor érte el.

Kívülről nem látszott, hogy bármi is történt volna vele – nem csaptak fel lángok az ágyékából –, de nyilvánvaló volt, hogy érezte a mágiát. Lábai kimerevedtek a padlón, nekifeszült béklyóinak, összeszorította a fogát, fején és nyakán kidülledtek az erek.

De így is képes volt átpréselni a szavakat a fogai között.

– *Ez nem te vagy.*

– Nem tudom, hogy kinek hiszel – mondta Persephone. – De tisztázunk valamit. Persephone vagyok, az Alvilág jövődöbéli királynője. Sorsod Úrnője. Rettegni fogod a jelenléteimet.

Vér csepegett Pirithous orrából és szájából. Mellkasa gyorsuló ütemben emelkedett és süllyedt, és többet nem szólalt meg.

– Meddig marad így? – kérdezte Persephone, de egy pillanatra sem vette le a szemét Pirithous vonagló testéről. A félisten szeme kidülledt, bőrét pedig verejtek lepte el, amitől zöldes árnyalatot kapott a teste.

– Ameddig meg nem hal – felelte Hades szárazon. Érdektelenül figyelte a jelenetet.

Persephonének a szeme sem rebbent. Nem érzett semmit, és addig nem is kérte, hogy menjenek el, míg Pirithous teste újra el nem ernyed. Eszébe jutott a kérdés, melyet pár perccel ezelőtt ő tett fel Hadesnak. *Segít a kínzás?* Ő sem tudta megválaszolni a kérdést, de azt tudta, hogy egy része most elsorvadt, és ha sokszor fogja még ezt tenni, akkor a többi része is el fog.

2. fejezet

A gyász érintése

– **Hogy haladnak az esküvői előkészületek?** – kérdezte Lexa. Persephone-nál szemben ült egy fehér takarón, amit kék nefelejcskek díszítettek. Az egyik lélek, Alma ajándéka volt. Akkor lépett oda hozzá, amikor Persephone megszokottá vált útjai egyikét tette épp Asphodelben. Egy csomagot tartott a kezében.

„Hoztam neked valamit, Úrnöm.”

„Alma, nem kellett volna...”

„Egy ajándék, melyet továbbajándékozhatasz” – szakította félbe gyorsan a lélek, ezüst haja körbelebegte pirosposzsgás arcát. *„Tudom, hogy gyászolod a barátodat. Tessék, add ezt oda neki!”*

Persephone elvette a csomagot. Amikor belenézett, és meglátta, hogy mi az – egy gyönyörűen szőtt, kis kék virágokkal díszített takaró –, könnyek szöktek a szemébe.

„Nem tudom, el kell-e mondanom, hogy mit jelentenek a nefelejcskek” – folytatta Alma. – *„Igaz szeretet, hűség, emlékek. Idővel a barátod újra ismerni fog.”*

Azon az estén, miután visszatért a palotába, Persephone szorososan a mellkasához ölelte a takarót, és sírt. Másnap odaajándékozta Lexának.

„Ó, ez gyönyörű, Úrnőm” – mondta Lexa, és úgy fogta a takarót, mintha egy újszülött lett volna.

Persephone összeresztette, amikor Lexa a titulusán nevezte. Összehúzta a szemöldökét, és teljesen összezavarodott.

„Úrnőm?”

Lexa sosem használta még ezt. Összeakadt a tekintetük, Lexa pedig elpirult, és bizonytalanul szólalt meg.

Lexa sosem szokott elpirulni.

„*Thanatos azt mondta, hogy ez a rangod*” – magyarázta.

Persephone tudta, hogy jelentősége van a rangjának. De nem barátok között.

„*Hívj csak Persephonénak!*”

Lexa szeme elkerekedett.

„*Sajnálom. Nem akartalak megbántani.*”

„*Nem... nem bántottál.*”

Persephone igyekezett magabiztosnak hangzani, de nem tudta meggyőződéssel megtölteni a hangját. Az igazság az volt, hogy az, hogy Lexa úrnőmnek szólította, újabb bizonyítéka volt annak, hogy már nem ugyanaz a személy, mint volt.

És bár Persephone mindig azt mondogatta, hogy türelemmel kell lennie, ez nagyon nehéznek bizonyult. Lexa ugyanúgy nézett ki, ugyanúgy beszélt, még a nevetése is ugyanolyan volt, de a személyisége teljesen megváltozott.

„*Mellesleg, ha már titulusokat használasz, akkor Thanatost nagyuramnak kellene szólítanod.*”

Lexa újra elszégyellte magát. Félrenézett, és még jobban elvörösödött.

„*Azt mondta, hogy... hogy nem szükséges.*”

Persephonében furcsa érzések kavargtak, amikor távozott, és ha lehet, még távolabb érezte magát Lexától, mint korábban.

– Persephone? – kérdezte Lexa.

– Hmm? – A kérdés kirántotta Persephonét a gondolatai közül. Lexa égszínkék, gyönyörű szemébe nézett. Elysium fényei alatt még farkóbbnak tűnt az arca, amit vastag, sötét hajtincsek kereteztek. Fehér,

derekánál megkötött ruhát viselt. Persephone nem emlékezett rá, hogy valaha is viselt volna ilyen színt a Felvilágban.

– Esküvői előkészületek. Hogy haladnak? – kérdezte Lexa újra.

– Ó! – Persephone összehúzta a szemöldökét. – Nem igazán fogtam még bele.

Ez persze csak féligazság volt. Ő nem kezdett bele, de Hecate és Yuri igen. Őszintén szólva, fájdalmas volt Lexa nélkül tervezgetnie az esküvőjét. Ha életben lenne, akkor a legjobb barátnöje már bőszen színpalettákat, ruhákat és helyszíneket válogatna az interneten. Terveket készítene és listákat írna, és minden olyan szokást meg hagyományt elmagyarázna, amire az anyja sosem tanította meg. Mindezek helyett csendben, szelíden ült vele szemben, és fogalma sem volt a közös múltjukról. Ha Persephone be is akarta volna vonni őt Yuri és Hecate terveibe, akkor sem tehetné volna – a lelkek csak akkor hagyhatják el Elysiumot, ha Thanatos úgy látja, hogy már felkészültek arra, hogy Asphodelbe költözzenek.

„Akkor talán elhozhatjuk ide az előkészületeket” – javasolta Persephone.

Thanatos azonban megrázta a fejét.

„A látogatásaid így is kimerítik. Jelen pillanatban ennél többet még nem bírna ki.”

Thanatos a saját mágiájával is igyekezett csillapítani a visszaütését fájdalmát. A Halál istene képes volt megnyugtatni a közelében lévőket, vigaszt nyújtott a gyászolóknak, és oldotta a szorongást. Persephonéra azonban néha éppen ellentétes hatással volt. Befolyását érzelmi betolakodásnak vette, még akkor is, ha az isten jót akart. A Lexa halála utáni napokban Thanatos a mágiájával igyekezett csillapítani a szenvedését, de egy idő után Persephone megmondta neki, hogy hagyja abba. Jót szeretett volna, de ő érezni akart. Még akkor is, ha fáj.

Helytelennek tűnt nem érezni semmit, amikor Lexát ilyen fájdalom gyötörte.

– Nem tűnsz izgatottnak.

– Izgatott vagyok, hogy Hades felesége leszek – tisztázta Persephone.

– Én csak... sosem hittem volna, hogy valaha meg fogok házasodni. Azt sem tudom, hol kezdjem.

Demeter sosem készítette erre fel. Vagy bármire. A Termékenység istennője abban reménykedett, hogy túl tud járni a Sors istennőinek eszén azzal, hogy elrejtíti őt a világ elől. Hades elől. Amikor Persephone könyörgött neki, hogy hadd hagyhassa el az Üvegházat – ha csak halandónak álcázva is –, nem álmodott semmiről, csak arról, hogy végre kikerül a világba, diplomát szerez, karriert épít, és addig élvezze a szabadságát, amíg csak lehet.

A szerelem sosem volt része ennek az álomnak. A házasság meg főleg nem.

– Hmm – dünnyögte Lexa, majd hátradőlt, megtámaszkodott a kezén, és úgy emelte arcát a fakó ég felé, mintha napozni akarna. – Azzal kellene kezdened, ami a leginkább izgalomba hoz.

Olyan tanács volt ez, amit a régi Lexa is adott volna.

De Persephonét az tette a leginkább izgatottá, hogy egyáltalán Hades felesége lehet. Amikor a közös jövőjükre gondolt, megtelt érzelmekkel a mellkasa, bizsergett a teste, élt a lelke.

– Majd gondolkozom rajta – ígérte, ahogy felállt. Most, hogy szóba került az esküvő, eszébe jutott, hogy várják a palotában az előkészületek miatt. – De biztos vagyok benne, hogy Yurinak és Hecaténak is sok ötlete van.

– Lehet, hogy van nekik – mondta Lexa, és Persephone egy pillanatra nem tudta levenni a tekintetét róla. A régi Lexa nézett vissza rá. Majd megfontoltan és tiszteletteljesen hozzátette: – De ez a te esküvőd.

Persephone elhagyta Elysiumot.

Át kellene teleportálnia Asphodelbe. Már így is késésben volt, de könnybe lábadt a szeme, ahogy ott hagyta Lexát. Megállt, és a kezébe temette az arcát. Sajgott a teste, a mellkasa üresnek tűnt, a tüdeje lángolt. Jól ismerte ezt az érzést, mert Lexa halála óta gyakran tört rá. Hívatlanul érkezett, pont, mint a rémálmai. Akkor is rátalált, amikor számított rá, és akkor is, amikor nem. Nevetés, illatok, dalok, szavak és képek is elő tudták csalni, és minden alkalom részeket szakított ki belőle.

És nemcsak a bánat bénította meg – dühös is volt. Dühös, hogy Lexának egyáltalán baja esett, dühös, hogy még az istenek sem, és még ő maga sem tudott szembeszállni a Sorssal. Mert megpróbálta, de elbukott.

Görcsbe rándult a gyomra, marta a bűntudat. Ha tudta volna, mi vár rá, sosem kötött volna alkut Apollóval. De csak akkor kezdte megérteni, hogy milyen félelmetes is elveszíteni valakit, amikor Lexa ott feküdt az intenzíven. Sőt, annyira félt, hogy minden tőle telhetőt megtett annak érdekében, hogy megakadályozza az elkerülhetetlent. Döntései pedig olyan sebeket vágtak Lexában, melyeket csak az idő tudott begyógyítani. Az idő, és pár korty a Lethe vizéből.

Bár az emlékei odalettek, Persephone még mindig reménykedett benne, hogy visszatérhet a régi Lexa. Most már tudta az igazságot – a gyász azt jelenti, hogy nincs visszaút, hogy nincs lehetőség összerakni, ami eltört. Azt jelenti, hogy Lexa egészen addig ugyanez a személy marad, míg újra meg nem hal.

Gyomorsav tört fel a torkán.

A gyász kegyetlen isten.

Ahogy a palota felé közeledett, Cerberus, Typhon és Orthrus szaladt elé. A három doberman megállt előtte, és bár alig fértek a bőrukbe, végig fegyelmezettek maradtak. Persephone letérdelt eléjük, és előbb a fülük tövét, majd az oldalukat vakargatta meg. Egyre jobban megismerte személyiségüket. A három közül Cerberus volt a legfegyelmezettebb és a legdominánsabb. Typhont vidámabb természettel áldották meg, de mindig résen volt, Orthrus pedig hajlamos volt a bohóckodásra, amikor éppen nem az Alvilágban járőrözött. Amit szinte soha nem tett.

– Hogy vannak az én jóképű srácim?

A kutyák lihegték, Orthrus pedig úgy kaparta a földet, mintha nagyon vissza kellene fognia magát, hogy ne nyalja össze az arcát.

– Nem láttátok Hecatét és Yurit?

Mindhárman vinnyogni kezdtek.

– Akkor vezessetek hozzájuk!

A kutyák engedelmeskedtek, és a palota felé indultak. A palota, melyet az Alvilág szinte bármelyik pontjáról látni lehetett, baljósan

magasodott a táj fölé. Csillogó obszidián csúcsai mintha sosem érnének véget, belevesztek a ragyogó, szürkés égboltba. Hades határtalan hatalmát és befolyását jelképezték a birodalma felett. A palota előtt borostyánnal, rózsákkal, nárciszokkal és gardéniákkal teli kertek terültek el. Füzekkel és virágzó fákkal övezett ösvények kanyarogtak közöttük. Hades gyengédségének szimbólumai. Annak bizonyítékai, hogy képes a változásra és az alkalmazkodásra. A dús növényzet a vezeklése.

Amikor Persephone először járt itt, dühbe gurult, amikor azt látta, hogy az Alvilág ilyen buja. Egyrészt az istennel kötött alkuja miatt, másrészt azért, mert életet létrehozni az ő képessége kellett volna, hogy legyen. Hades azonban megmutatta neki, hogy a szépség, amit létrehozott, illúzió csupán. De Persephone még akkor is féltékeny volt rá, hogy ilyen könnyedén tudja használni a mágiáját. Bár ő is napról napra jobban tudta uralni a sajátját – hála a sok gyakorlásnak Hecatével és Hadesszal –, még mindig csak sóvárgott az ilyen szintű irányítás után.

„*Ősi istenek vagyunk, drágám*” – mondta Hecate. – „*Nem hasonlíthatod magadat hozzánk.*”

Azóta Persephone mindig ezt mondogatja magának, amikor a féltékenység belevájja a karmát. Egyre fejlődik, és egy napon mestere lesz a mágiájának, és akkor talán a Hades által éveken át dédelgetett illúziók valósággá válhatnak.

A kutyák a bálterembe vezették, ahol Hecate és Yuri egy virágokkal, színes szövetmintákkal és esküvői ruhák vázlataival teleszórt asztal előtt álltak.

– Hát itt vagy – mondta Hecate, amikor meghallotta a dobermanok körmeinek kopogását a padlón, és felnézett. A kutyák azonnal a Boszorkányság istennőjéhez rohantak, aki lehajolt, és mindhármukat megsimogatta. A kutyák utána lihegve elterültek az asztal alatt.

– Bocsánat a késésért – szabadkozott Persephone. – Meglátogattam Lexát.

– Semmi baj, kedvesem – mondta Hecate. – Yurival éppen az eljegyzési partidról beszélgettünk.

– Az... eljegyzési partimról? – Persephone most először hallott a dologról. – Azt hittem, azért találkozunk, hogy az esküvőm terveit nézzük át.

– Ó, arra is sor kerül – mondta Yuri. – De *muszáj* tartanunk egy eljegyzési partit! Ó, Persephone, alig várom, hogy királynőmnek hívjalak!

– Most is hívhatod – mutatott rá Hecate. – Hades is annak nevezi.

– Ez olyan izgalmas! – Yuri összecsapta a tenyerét. – Egy isteni esküvő! Évek óta nem volt ilyen.

– Kik voltak az utolsók?

– Úgy hiszem, Aphrodite és Hephaestus – válaszolta Hecate.

Persephone a homlokát ráncolta. A pár körül mindig keringtek pletykák, legtöbbször arról, hogy a Tűz istene nem akarta magának a Szerelm istennőjét. Amikor Persephone Aphroditével beszélgetett, mindig úgy tűnt, az istennő nem boldog a házasságában, de maga sem tudja, hogy miért. Amikor megpróbált többet megtudni a kapcsolatukról, Aphrodite visszahúzódott a csigaházába.

Persephone nem hibáztatta. A szerelmi élete és a gyötrődése igazán nem tartozik senkire. Ennek ellenére az volt az érzése, hogy Aphrodite úgy hiszi, egyedül van.

– Ott voltál az esküvőjünkön? – kérdezte Persephone Hecatét.

– Ott – bólintott az istennő. – A körülményekhez képest gyönyörű volt.

– Miféle körülmények?

– Elrendezett házasság volt – magyarázta Yuri. – Hephaestus ajándékba kapta Aphroditét.

– *Ajándékba?*

Persephonét kirázta a hideg. Hogy lehet egy istennőt – *bármilyen nőt* – ajándékként átnyújtani?

– Zeus legalábbis szereti ezt mondani – mondta Hecate. – De amikor Aphrodite, a szépség és csábítás szirénje megszületett, Zeust több isten is felkereste, hogy megkérje tőle a kezét. Ares, Poseidon, és még Hermes is a bájai varázsa alá került, bár ő ezt biztosan tagadná. Zeus azonban csak a legritkább esetben hoz döntést orákuluma meghallgatása nélkül. Amikor megkérdezte tőle, hogy melyik istenhez adja hozzá a lányát, az orákulum háborút jövendölt. Úgyhogy inkább hozzáadta Hephaestushoz.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Persephone összevonta a szemöldökét.

– De Aphrodite annyira... heves. Miért hagyná, hogy Zeus határozza meg, hogy kihez mehet hozzá?

– Aphrodite hozzá *akart* menni Hephaestushoz – magyarázta Hecate.

– De ha nem is akart volna, nem lett volna más választása. *Minden* isteni házasságot jóvá kell hagynia Zeusnak.

– Hogy mi? Miért? Azt hittem, Hera a Házasság istennője.

– Ő az. Zeus be is vonja a döntésbe, de nem bízik az istennőben. Hera simán áldását adná egy házasságra, ha az az Istenek királyának uralkodása végét jelentené.

– Még mindig nem értem. Miért kell engedélyt kérnünk, hogy összeházasodjunk?

– Az istenek közötti házasság nem olyan, mint a halandók közötti. Az istenek a házasság révén megosztják az erejüket. És gyermekeket nemznek. Zeusnak sok tényezőt figyelembe kell vennie, mielőtt áldását adja.

– Megosztják... az erejüket?

– Igen... de kétlem, hogy Hadesra ez bármilyen befolyással is lenne. Már így is nagy hatással van a Földre. De te... te az árnyékot és a halált is irányítani fogod.

Persephone megborzongott. Letaglózta a gondolat, hogy még több mágiát kell megtanulnia irányítania és kordában tartania. Még a sajátját sem sikerült teljesen megzaboláznia. Persze ez mind nem számít, ha Zeus nem adja áldását a házasságukra. De miért nem mondott erről Hades semmit?

– Van rá esély, hogy Zeus nem adja áldását ránk? – kérdezte az alsó ajkát harapdálva. És ha igen, vajon mit fog tenni Hades?

Kedvesem, porig égetném érted a világot.

A szavak a bőrén és a gerincén suhantak végig. Tudta, hogy olyan ígéret ez, melyet Hades gondolkodás nélkül betartana, ha rákényszerítenék.

– Ezt nem tudhatom bizonyosan – mondta Hecate.

Kitérő válasza szorongással húzta össze Persephone gyomrát – folyamatos zsiszegéssel, ami beköltözött a szívébe, és végiglüktetett az erein. Az istennő eddig mindig egyenes volt vele.